USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci navrhovatele: **F. O.**, týkající se navrhovatelova nejasného podání ze dne 9. 1. 2018,

takto:

I. Podání navrhovatele ze dne 9. 1. 2018 **se odmítá**.

II. Navrhovatel **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o podání ze dne 9. 1. 2018.

Odůvodnění:

[1] Nejvyšší správní soud obdržel dne 10. 1. 2018 podání, kterým se navrhovatel domáhal *rozhodnutí kompetenčních soudů o odčinění nezávisle a nestranně na moci zákonodárné, výkonné a na jakékoliv judikatuře, podle čl. 10 a čl. 1/2 Ústavy přednostně dodržované a zrušení všech procesních usnesení pro nicotnost (...).* V tomto podání současně odkázal na § 97 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.") a na § 1 písm. b) zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů. K podání dále přiložil *Odvolání proti usnesení 24 C/2010-403 KS v Brně ze 20. 12. 2017* ze dne 3. 1. 2018, *Další opakovanou stížnost dle zákona č. 6/2002 Sb.* ze dne 6. 12. 2017 adresovanou předsedovi Městského soudu v Brně a *Stanovisko naděje a víry*.

[2] Usnesením ze dne 19. 1. 2018, č. j. Na 10/2018 - 7, Nejvyšší správní soud vyzval navrhovatele k doplnění jeho podání a k odstranění vad podání tak, že uvede, čeho se jeho podání týká, proti komu směřuje a co navrhuje.

[3] Nejvyšší správní soud v předmětném usnesení navrhovateli vysvětlil, že v případě kompetenčního sporu podle § 97 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jde o spor mezi ústředními správními úřady navzájem, které si buď současně osobují pravomoc vydat rozhodnutí o tomtéž právu nebo povinnosti téhož účastníka (kladný kompetenční spor), nebo oba současně popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí o tomtéž právu nebo povinnosti téhož účastníka. Kompetenční spor se musí vázat ke konkrétní věci, kdy správní orgány popírají nebo si osobují svou pravomoc o věci vést řízení a rozhodovat. Jestliže tedy navrhovatel tvrdí, že v jeho věci existuje kompetenční spor mezi správními orgány, jehož rozhodnutí se

domáhá, musí *jednoznačně označit věc, v níž má být rozhodováno* (je vedeno řízení, případně by mělo být zahájeno), a *v níž tento spor vznikl*.

[4] Soud dále uvedl, že podle § 1 odst. 1 písm. b) zákona č. 131/2002 Sb. se postupuje při kladných nebo záporných kompetenčních sporech o pravomoc nebo věcnou příslušnost vydat rozhodnutí, jehož stranami jsou soudy v občanském soudním řízení a soudy ve správním soudnictví. V takovém případě kompetenčním sporem je spor, ve kterém si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí. Kompetenčním sporem je též spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků. I v takovém případě se tedy musí spor vázat ke konkrétní věci. Měl-li tedy navrhovatel v úmyslu iniciovat svým podáním tento typ sporu, je nutno *jednoznačně označit věc, v níž má být rozhodováno* a *v níž tento spor vznikl*.

[5] Navrhovatel reagoval na shora popsanou výzvu podáním ze dne 30. 1. 2018, v němž tvrdí, že napadený soud není k věci příslušný. Příslušnost stanoví § 2 zákona č. 131/2002 Sb. Během minulého režimu byl dvakrát odsouzen za odpor proti režimu; tyto komunistické rozsudky nemá a soudy se vzpírají mu je poslat. Kompetenční soud si musí tyto rozsudky opatřit a z nich i v dalším řízení vycházet a musí rozhodnout, kdo je k odčinění věcně příslušný podle zákona č. 82/1998 Sb.

[6] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedeného konstatuje, že žalobce neodstranil vady podání, jak byl vyzván usnesením ze dne 19. 1. 2018, neboť nevymezil dostatečně případný kompetenční spor ani věc, v níž měl vzniknout. Navrhovatel nově tvrdí, že se brání postupu soudů, které mu odmítají poskytnout rozsudky vyžádané podle zákona o svobodném přístupu k informacím. V takovém případě se může postupu soudů bránit procesními prostředky, které nabízí zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, neboť i soudy jsou povinnými subjekty ve smyslu § 2 tohoto zákona. Proti rozhodnutí o neposkytnutí informace (rozsudku) je možno brojit odvoláním (§ 16 cit. zákona) a případně též správní žalobou u příslušného krajského soudu. Domáhá-li se snad navrhovatel náhrady škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), pak to, kdo je věcně příslušný k rozhodnutí ve věcech náhrady škody způsobené rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem stanoví § 6 tohoto zákona.

[7] Jelikož tedy navrhovatel neodstranil vady podání ze dne 9. 1. 2018, jak byl vyzván, Nejvyšší správní soud toto podání odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s. v souladu s poučením, kterého se navrhovateli dostalo. O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože jeho návrh byl odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2018

pokračování

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu